

๒๑ มิถุนายน ๒๕๓๘

เรื่อง ทหารือปัญหาการพิจารณาโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง หนังสือกรมราชทัณฑ์ ปกปิด ที่ มท ๐๕๐๒/๕๒๒๖ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๗

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมราชทัณฑ์ทหารือปัญหาการพิจารณาโทษข้าราชการ รวม ๓ ข้อ นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว มีมติดังนี้

๑. ตามข้อหารือที่ ๑ ทหารือว่า เมื่อกรมราชทัณฑ์ได้รับรายงานการลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ๓ เรือนจำกลางราชบุรี กรณีบกพร่องต่อหน้าที่ เป็นเหตุให้ผู้ต้องขังหลบหนีไป จากความรับผิดชอบและพิจารณาเห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด ประกอบกับ กรมราชทัณฑ์มีนโยบายที่จะให้เรือนจำ ทณฑสถาน ลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยในกรณีทำนองนี้ ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงได้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และสั่งลงโทษเพิ่มเวรยามตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีกำหนด ๑๐ วัน การที่กรมราชทัณฑ์ดำเนินการดังกล่าวข้างต้น จะเป็นการขัดต่อมาตรา ๑๐๘ แห่งพระราช บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่อย่างไร นั้น

ก.พ. มีความเห็นว่า เมื่อเรือนจำกลางราชบุรีได้มีคำสั่ง ที่ ๕/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก. และไม่ปรากฏว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับ ข้อเท็จจริง กรมราชทัณฑ์จึงไม่มีอำนาจที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษนั้นได้ นอกจากนั้น มาตรา ๑๐๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็ได้บัญญัติให้อำนาจแก่ผู้ บังคับบัญชาชั้นเหนือที่จะสั่งเปลี่ยนแปลงโทษจากสถานโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นสถานโทษตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อย่างไร ตามที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่ง ที่ ๔๓/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๗ ยกเลิกคำสั่งเรือนจำกลาง ราชบุรี ที่ ๕/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ และลงโทษเพิ่มเวรยามนาย ก. มีกำหนด ๑๐ วัน จึงเป็นการไม่ชอบ กรมราชทัณฑ์จึงต้องยกเลิกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๔๓/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๗ ให้เป็นการถูกต้องต่อไป

๒. ตามข้อหาข้อที่ ๒ หรือว่า ในกรณีที่ข้าราชการในสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ ตามคำสั่งเรือนจำอำเภอหรือเรือนจำจังหวัด และได้มีการรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดจนถึงอธิบดีกรมราชทัณฑ์ตามลำดับ ตามนัยมาตรา ๑๐๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว แต่อธิบดีกรมราชทัณฑ์เห็นว่าระดับโทษไม่เหมาะสม จึงสั่งลดโทษ ลดโทษ หรือเพิ่มโทษ ตามนัยมาตรา ๑๑ และ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ ดังนี้ คำสั่งของอธิบดีกรมราชทัณฑ์จะเป็นที่สุดหรือไม่ และการรายงานกรณีต่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์มีความเห็นขัดแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดเกี่ยวกับการลงโทษตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้น กรมราชทัณฑ์ไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณา ตามนัยมาตรา ๑๐๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่จะต้องรายงาน อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณา ตามมาตรา ๑๐๕ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น ดังนี้ จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ประการใด นั้น

ก.พ. มีความเห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ เป็นกรณีที่มีการลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเท่านั้น สำหรับกรณีที่หาข้อ เป็นเรื่องที่ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นชอบด้วยกับการที่เรือนจำอำเภอหรือเรือนจำจังหวัดได้สั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ แก่ข้าราชการในสังกัด แล้วรายงานไปยังอธิบดีกรมราชทัณฑ์ หากอธิบดีกรมราชทัณฑ์ไม่เห็นด้วยกับการสั่งลงโทษดังกล่าว ก็ไม่มีอำนาจที่จะสั่งเปลี่ยนแปลงโทษได้ เนื่องจากอธิบดีมิใช่ผู้บังคับบัญชาผู้มีตำแหน่งเหนือผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะสั่งเพิ่มโทษที่ผู้ว่าราชการจังหวัดให้ความเห็นชอบแล้วได้ อย่างไรก็ตามกรณีนี้ถือได้ว่าเป็นกรณีที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์มีความเห็นขัดแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัด ดังนั้น อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณา ตามนัยมาตรา ๑๐๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

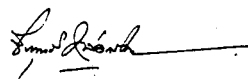
๓. ตามข้อหาข้อที่ ๓ หรือว่า กรณีข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเรือนจำหรือทัณฑสถานได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ในวันหยุดราชการ โดยมีสิทธิได้รับเงินค่าอาหารทำการล่วงเวลา แต่ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จะถือว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ และเป็นการขาดราชการที่มีผลให้ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕) หรือไม่ และในกรณีที่ในวันทำการตามปกติ ข้าราชการจะต้องละทิ้งหน้าที่ราชการไปอย่างน้อยเป็นเวลาเท่าไร จึงจะถือว่าเป็นการขาดราชการ นั้น

ก.พ. มีความเห็นว่า เมื่อผู้บังคับบัญชามีคำสั่งให้ข้าราชการอยู่เวรรักษาการในวันหยุดราชการ ซึ่งเป็นการสั่งให้ข้าราชการปฏิบัติราชการภายในขอบเขตอำนาจความรับผิดชอบของผู้บังคับบัญชานั้น ข้าราชการผู้ได้รับคำสั่งย่อมมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว เมื่อไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรย่อมเป็นการกระทำผิดวินัยฐานขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชาและฐานละทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

สำหรับข้อหาหรือในส่วนที่เกี่ยวกับการขาดราชการและการเลื่อนขั้นเงินเดือนนั้น อยู่ระหว่างการพิจารณาของ ก.พ. เมื่อ ก.พ. ได้พิจารณาเสร็จสิ้นและมีมติประการใดแล้ว สำนักงาน ก.พ. จะได้แจ้งให้กรมราชทัณฑ์ทราบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายธีรยุทธ ห่อเลิศรัตน์)

รองเลขาธิการ ก.พ. ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

ส่วนรักษามาตรฐานวินัย

โทร. ๒๘๑๘๖๗๗

โทรสาร ๒๘๑๔๕๗๓